

tudtunk építeni. Hívtunk külföldi edzőt, aki foglalkozott látássérült sízővel és vezető is volt és pár napot vele is tudtunk dolgozni. Kiderült, mit csinálunk jól vagy min kellene változtatni.

– Külföldi edzők közül kikkel voltatok kapcsolatban?

– A 2000-es évek elején a német paralimpiai csapattal volt nagyon jó viszonyunk. Velük sokáig közös edzőtáborokban vettünk részt, sokat segítettek. A szlovákokkal van nagyon jó kapcsolatunk. A látássérülteknél az olaszokkal kerültünk kapcsolatban. Jártunk olasz versenyekre. A lengyelekkel az utóbbi időben alakult ki jó viszony. Nagy nemzetközi versenyeken – világbajnokságon, paralimpián – pedig a spanyol, andorrai, chilei csapatokkal volt nagyon jó kapcsolatunk.

– Honnan van a vénéd ehhez?

– Ezt igazából nem tudom. Volt egy balesetem 23-24 éve, ahol komoly sérüléseket szenvedtem és kaptam egy ütést a fejemre. Azóta az épek között nem vagyok elég ép, a sérültek között nem vagyok teljesen „sérült”. Meg tudom érteni a sérülteket, át tudom érezni a helyzetüket. Tudom azt a sportból, hogy mennyit kell dolgozni ahhoz, hogy eredményt lehessen elérni, tudom, hogy egy sérülés után mennyi munka van abban, hogy újra síelni tudok, mert nekem is úgy volt, hogy csonkolni kell a lábamat. Aztán azt mondták, hogy csak bottal tudok majd járni, ahhoz képest most is nap mint nap sílécra tudok állni és tudok síelni és edzéseket tartani. Ezekből a dolgokból tudtam magamat úgy felépíteni, hogy jobban tudok azonosulni a sérültekkel úgy, hogy az évektől hozott tudással tudom őket fejleszteni.

– Mi, szervátültetettek, egy új szín vagyunk a palettán. 2015 óta veszünk részt Eplényben a para síbajnokságon.

– 2015-ben volt az első, csak fogyatékkal élőknek rendezett Országos Alpesisí-bajnokság. Nagyon fontos, hogy Magyarországon tudtuk megtartani, mert így el tudott jönni nagyon sok olyan sérült is, aki külföldi versenyre nem jött volna el. 35 fős mezőny jött össze, ami egy rendkívül jó szám, tekintve a fogyatékkal élők sportolási hajlamát, főleg az alpesi síben. Ott találkoztunk először és a bobosok, végtagsérültek, látássérültek, hallássérültek után itt vagyunk a szervátültetettek edzőtáborában.

– Akkor ez most új kihívás neked?

– Mindenképpen. Minden új versenyzővel dolgozni egy kihívás. A versenyző szeretne jó eredményt elérni a versenyen, és ha én ebben tudok segíteni, hogy jobban, biztonságosabban, gyorsabban jussanak le a pályán, esetleg még előrébb is tudtok jutni a versenyszámokban, akkor nekem ez egy nagyon nagy kihívás és megtisztelő feladat. Nagyon szívesen vállaltam és bízom benne, hogy tudok annyi pluszt adni a sportolóknak, amit kamatoztatni tudnak a versenyeken és sikeresen fognak szerepelni.

– Jelent neked valami nehézséget az, hogy velünk dolgozol?

– Abszolút nem. Én azt gondolom, hogy a társadalom a sérülteket nagyon sokszor sajnálja, óvja, védi. Én a másik oldalt képviselem. Ha eljön valaki sportolni, akkor az azért jön oda, mert szeretne eredményt elérni. Ha óvjuk mindentől, nem fog eredményt elérni. Persze vigyázunk és sokkal jobban ügyelek arra, hogy a biztonsági zónák meglegyenek, mert nem ugyanazon a nyomvonalon mennek a versenyzők, mint az épek. A biztonság sokkal fontosabb. De az, hogy az edzések időtartamát, minőségét lejjebb adjam, az nem működik, mert versenyzők vagytok ti is, és ugyanolyan intenzitással, erőbedobással kell készülni a versenyekre mindenkinek. Én ezt a kicsit keményebb vonalat szoktam követni – természetesen a keretek betartásával. Ha valakinek nem úgy megy az edzés ahogy azt szeretnénk, akkor nem azt a megoldást választjuk, hogy feladjuk, hanem megkeressük a legjobb utat ahhoz, hogy sikeresek legyenek a versenyeken. Ha fel akarja adni, vagy a kiírt pihenőket nem tartja be a sportoló, akkor megkapja a leszidást. Versenyzőként kell gondolkodni. A fogyatékos sport is közelít a profi sport felé, sőt a legjobbak már ugyanúgy készülnek, mint a profi ép sportolók.

– Nálunk egész mások a paraméterek. Mi itt vagyunk a paralimpia ernaője alatt, de igazából rajtunk nem látszik semmi. Nem hiányzik kezünk vagy lábunk, nekünk a belső szerveink azok, amiket kicseréltek. Nyilván megvannak a korlátaink. Te hogy látod a csapatot?

– Kívülről valóban nincs semmi jele. Ugyanakkor tudomásul kell venni, hogy szervátültetettként vannak olyan kockázatok, amik miatt a biztonsági zónákat jobban be kell tartani. Első kérdésem az volt, hogy orvos jön-e veletek. Én szeretem, ha mindenhova jön orvos, ez veletek még hatványozottabban fontos. Jó, hogy itt van egy doktor, aki napi szinten figyel rátok. Azt gondolom, hogy ugyanúgy síeltek, mint az épek, semmi különbség nincs. Annyi látszik, hogy ez egy idősebb csapat, rengeteg sínappal a háta mögött, rengeteg olyan beidegződéssel, mozdulattal, amit évek alatt megtanultatok és ezen próbálunk meg egy kicsit javítani, hogy ez még jobb legyen. Még biztonságosabban álljatok a lécen és még gyorsabban tudjatok menni, de semmi különbség nincs az ép társaitokhoz képest. Ugyanúgy kell dolgozni, figyelni és betartva azt, hogy ha csipog a telefon, hogy ha be kell venni a gyógyszert, akkor meg kell állni és be kell venni.

– Ez az első alkalom, hogy veled vagyunk, és szeretnénk, ha ez egy gyümölcsöző, tovább épülő kapcsolat lenne, mert a téli sportjaink kicsit mostohák voltak eddig. Megpróbálnánk fiatalabbakat is bevonni. Szeretnénk jövőre is egy ilyen edzőtábor.

– Én nagyon szívesen jövök veletek jövőre is, és folytatjuk a közös munkát.

Berente Judit

